

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

ODLUKA

O DOPUŠTENOSTI

Zahtjev br. 47814/08
Milan KOŠČAK
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel) zasjedajući 4. studenog 2010. godine u vijeću u sastavu:

g. Khanlar Hajiyeu, *predsjednik*

gđa. Nina Vajić,

g. Dean Spielmann, *suci*,

i g. André Wampach, *zamjenik tajnika Odjel.*

uzimajući u obzir naprijed navedeni zahtjev podnesen dana 26. rujna 2008. godine,

uzimajući očitovanje koje je dostavila tužena država i odgovor na očitovanje koje je dostavio podnositelj zahtjeva,

nakon vijećanja, odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

Podnositelj zahtjeva, g. Milan Koščak, hrvatski je državljanin rođen 1941. godine i živi u Slatini. Hrvatsku vladu ("Vlada") zastupala je njena zastupnica gđa Š. Stažnik.

Činjenično stanje predmeta kako su ga iznijele stranke može se sažeti kako slijedi.

Dana 17. svibnja 2004. godine Općinski sud u Slatini donio je rješenje o ovrsi protiv podnositelja zahtjeva prema kojemu je trebao platiti 46.728,89 hrvatskih kuna (HRK) nacionalnom pružatelju telekomunikacijskih usluga.

Podnositelj zahtjeva podnio je prigovor protiv toga rješenja i Općinski sud je dana 15. lipnja 2004. godine stavio izvan snage rješenje o ovrsi te je pokrenut građanski postupak povodom prigovora podnositelja zahtjeva.

Dana 11. ožujka 2005. godine Općinski je sud donio presudu kojom je podnositelju zahtjeva naloženo da nacionalnom pružatelju telekomunikacijskih usluga plati iznos od 46.395,11 HRK s kamatama, za telefonske usluge.

Dana 12. svibnja 2005. godine podnositelj zahtjeva podnio je žalbu Županijskom sudu u Virovitici. Tvrdio je da su usluge o kojima je riječ bile erotske prirode i da su bile pružene nezakonito.

Dana 16. ožujka 2006. godine Županijski je sud potvrdio presudu Općinskog suda.

Dana 27. travnja 2006. godine podnositelj zahtjeva podnio je ustavnu tužbu tvrdeći da su odluke nižih sudova bile nezakonite i neustavne i da su povrijedile njegova vlasnička prava.

Dana 19. veljače 2009. godine Ustavni sud je odbio ustavnu tužbu. Odluka je dostavljena podnositelju zahtjeva dana 24. travnja 2009. godine.

PRIGOVORI

Podnositelj zahtjeva prigovara na temelju članka 6., stavka 1. duljini postupka pred Ustavnim sudom.

Također prigovara da niži sudovi nisu bili nepristrani.

Nadalje prigovara na temelju članka 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju da su domaći sudovi povrijedili njegovo pravo na vlasništvo time što su mu naložili platiti telefonske usluge o kojima je riječ.

PRAVO

Podnositelj zahtjeva prigovara da postupak pred Ustavnim sudom nije bio završen u razumnom roku. Poziva se na članak 6., stavak 1. Konvencije čiji mjerodavni dijelovi glase kako slijedi:

Članak 6.

"Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi...svatko ima pravo da sud ... u razumnom roku ispita njegov slučaj...."

Sud bilježi da je postupak o kojemu je riječ započeo dana 17. svibnja 2004. godine i da je završen dana 19. veljače 2009. godine. Tako je trajao četiri godine, devet mjeseci i dva dana na tri razine nadležnosti.

S tim u vezi Sud nadalje primjećuje da je postupak pred redovnim građanskim sudovima trajao jednu godinu, devet mjeseci i dvadeset devet dana i da nije bilo nikakvih odugovlačenja na tim razinama. Tako se ne može reći da je postupak trajao nerazumno dugo.

Glede postupka pred Ustavnim sudom, on je trajao dvije godine, devet mjeseci i dvadeset dva dana.

S tim u vezi Sud ponavlja da razumnost duljine postupka treba ocjenjivati u svjetlu osobitih okolnosti predmeta, s time da se u obzir uzmu kriteriji koje su izneseni u sudskoj praksi Suda, i to osobito složenost predmeta, ponašanje podnositelja zahtjeva te ponašanje nadležnih vlasti, kao i važnost predmeta spora u parnici za podnositelja zahtjeva (vidi naprijed citirani predmet *Süßmann*, stavak 48 i predmet *Pammel and Probstmeier v. Germany*, 01. srpanj 1997., *Reports* 1997-IV, stavak 60.).

Sud prvo primjećuje da se postupak pred Ustavnim sudom vodio povodom pojedinačne tužbe zbog navodne povrede prava podnositelja zahtjeva u građanskom postupku protiv njega. Iako se u postupku pred Ustavnim sudom nije odlučivalo ni o kakvim ustavnim pitanjima od šire važnosti, treba ga ipak razlikovati od redovnog žalbenog postupka. I dok se žalbeni sudovi u pravilu bave pitanjima kao što su postupovne ili činjenične pogreške u postupku pred nižim sudovima, Ustavni se sud u Hrvatskoj bavi pitanjima sukladnosti postupka i odluka koje su u njima donesene s Ustavom i Konvencijom, koja je izravno primjenjiva.

Sud je već smatrao da duljina postupka pred Ustavnim sudom povodom pojedinačne ustavne tužbe, usporediva s duljinom u ovome predmetu, ne premašuje zahtijevani razumni rok. Stoga nije došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije glede duljine postupka pred Ustavnim sudom koji je trajao dvije godine i dva mjeseca (vidi predmet *D.I.S. v. Slovenia* (dec.), br. 35274/97, 4. ožujak 1998.) ili tri i pol godine (*Posedel-Jelinović v. Croatia*, br. 35915/02, stavak 26., 24. studeni 2005.).

U ovome je predmetu postupak pred Ustavnim sudom trajao dvije godine, devet mjeseci i dvadeset dva dana. U svjetlu posebne uloge Ustavnog suda kao najvišeg suda u Hrvatskoj i kriterija postavljenih u naprijed citiranoj sudskoj praksi Suda i činjenice da je građanski postupak protiv podnositelja zahtjeva pred redovnim sudovima trajao manje od dvije godine na dvije razine nadležnosti, Sud smatra da razdoblje o kojemu je riječ nije premašilo zahtijevani razumni rok.

Slijedi da je ovaj prigovor nedopušten na temelju članka 35., stavaka 1. i 3. zbog neiscrpljivanja domaćih pravnih lijekova odnosno kao očigledno neosnovan, i da ga treba odbaciti na temelju članka 35., stavka 4. Konvencije.

Podnositelj zahtjeva je prigovorio i da niži sudovi nisu bili nepristrani jer su u njegovom predmetu presudili na osnovi lažnih činjenica i da su domaći sudovi povrijedili njegovo pravo na vlasništvo kad su mu, protivno članku 1. Protokola br. 1. Konvencije, naložili da plati telefonske usluge o kojima je riječ.

Međutim, u svjetlu svih materijala koje posjeduje, te u mjeri u kojoj su stvari koja su predmet prigovora u njegovoj nadležnosti, Sud smatra da ne upućuju na postojanje bilo kakve povrede prava i sloboda postavljenih u Konvenciji ili njenim Protokolima.

Slijedi da je ovaj dio zahtjeva također očigledno neosnovan i da ga treba odbaciti na temelju članka 35., stavaka 3. i 4. Konvencije.

Iz tih razloga Sud jednoglasno

utvrđuje da je zahtjev nedopušten.

André Wampach
zamjenik tajnika

Khanlar Hajiyev
predsjednik